

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/154/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116204463
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3116204463.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Zuzany Slušnej v spore žalobcu A., B. C. so sídlom D., E. X, F. XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou so sídlom Námestie Biely kríž 3, Bratislava, proti žalovanému G. H. I. I. C. so sídlom J. XXXX/XX, I. I., IČO XX XXX XXX, zastúpený PETKOV & Co s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO 50 430 742, o zaplatenie 4 189,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 21C/57/2016-280 zo dňa 22. októbra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 811,80 eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne od 14.03.2016 do zaplatenia p o t v r d z u j e .

Vo výroku V. o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 34,24 %.

Odvolanie žalovaného proti výrokom III. a IV. o d m i e t a .

Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov odvolacieho konania právo.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojim rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 811,80 eur s úrokom z omeškania 5,05% ročne od 14.03.2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), konanie v časti o zaplatenie 1 377,20 eur s príslušenstvom zastavil (výrok II.), návrh žalovaného na prerušenie konania do času, kým na základe písomného oznámenia súdu Protimonopolný úrad SR právoplatne nevyrieši otázku, či konanie žalobcu vo veci je alebo nie je zneužitím dominantného postavenia na trhu, zamietol (výrok III.), návrh žalovaného na prerušenie konania do času, kým na základe písomného podnetu súdu Ústavný súd SR nerozhodne o súlade § 56 ods. 1 písm. g) zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a Ústavy SR, zamietol (výrok IV.) a žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok V.). Konštatoval, že žalobca sa žalobou doručanou súdu dňa 16.03.2016 proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 4 189,- eur s príslušenstvom, ktorý nárok odôvodnil tým, že ako organizácia kolektívnej správy v zmysle zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) má udelené Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 Ministerstvom kultúry SR zo dňa 11.05.2010 pod č. k. MK-663/2010-70/6165, a to na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, a to tak, ako je špecifikované v udelenom oprávnení, žalovaný s ním neuzavrel hromadnú licenčnú zmluvu na použitie predmetných diel, ktoré neoprávnene užíva, preto sa s poukazom

na ust. § 56 ods. 1 písm. g) zák. č. 618/2013 Z. z. domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku obvyklej odmeny za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu.

2. Súd prvej inštancie sa zaoberal spornou otázkou aktívnej legitímácie žalobcu. Žalobca na preukázanie svojho postavenia ako organizácie kolektívnej správy doložil Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004, udelené 11.05.2010 Ministerstvom kultúry SR pod č. MK-663/2010-70/6165 na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. V zmysle tohto Oprávnenia vykonáva kolektívnu správu na použitie diel ním zastúpeným autorov prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Žalobca na podporu svojich tvrdení, že je organizáciou kolektívnej správy zastupujúcou autorov, ktorí sú nositeľmi týchto práv, doložil CD nosič, na ktorom je uvedený zoznam všetkých autorov, ktorých zastupuje a súčasne aj zoznam všetkých partnerských organizácií kolektívnej správy s recipročným zastupovaním, pričom uvedené skutočnosti má uvedené aj na svojej webovej stránke. Z uvedeného mal súd za jednoznačne preukázané, že žalobca je v tomto konaní vecne legitímovaný, nakoľko štátny orgán príslušný na vydávanie oprávnení na výkon kolektívnej správy, Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky, na tento účel poveril práve žalobcu. Žalobca ako organizácia kolektívnej správ je teda aktívne vecne legitímovaným subjektom na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia a to s poukazom na § 81 ods. 1, písm. i) autorského zákona, pričom takéto oprávnenie mu vyplýva priamo zo zákona.

3. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný je prevádzkovateľom hotelového zariadenia, v ktorom pre hostí v žalovanom období poskytoval v rámci vybavenia okrem iného zariadenia na verejný prenos predmetov ochrany, ku ktorým práva žalobca kolektívne spravuje. Žalovaný prostredníctvom zariadení v izbách, televíznych prijímačov, umožňuje sledovanie televíznych programov. Uvedenú skutočnosť preukázal žalobca predložením ponuky predmetného hotela uvedenej na webovej stránke hotela, v ktorom žalovaný vykonáva prevádzku, pričom možno predpokladať, že na svoju webovú stránku poskytol žalovaný správne údaje.

4. Spornou skutočnosťou bol výklad pojmu verejný prenos podľa § 5 ods. 14 uvedeného autorského zákona (618/2003 Z. z.). Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, ktorý vo svojom rozhodnutí o prejudiciálnej otázke, číslo konania C-306/05 Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE) proti Rafael Hoteles SA, zo dňa 07.12.2006 uviedol: "Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice." Zároveň Súdny dvor EÚ konštatoval: "Súkromná povaha hotelových izieb nebráni tomu, aby sa v nich uskutočňovaný prenos diela prostredníctvom televíznych prijímačov považoval za verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29." Obdobný názor vyslovil Súdny dvor EÚ aj v ďalších rozhodnutiach, napríklad v rozsudku zo dňa 12. 3. 2012 vo veci C-162/10 Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, kde Súdny dvor EÚ v rámci prejudiciálnej otázky uviedol: "Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos...", tiež v uznesení zo dňa 18.03.2010 vo veci C-136/09 Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon proti Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etairai. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na čl. 8 Zmluvy svetovej organizácie WIPO o autorských právach prijatej v Ženeve dňa 20.12.1996, z ktorej vychádza aj Súdny dvor EÚ v citovanom spore SGAE, ktorý znie: "Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 11 ods. 1 bodu ii), článku IIbis ods. 1 bodov i) a ii), článku liter ods. 1 bodu ii), článku 14 ods. 1 bodu ii) a článku 14bis ods. 1 Bernského dohovoru majú autori literárnych a umeleckých diel výhradné právo udeľovať súhlas na akékoľvek vysielanie svojich diel pre verejnosť drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane takého sprístupnenia svojich diel verejnosti, keď jednotlivci môžu mať prístup k týmto dielam z miesta a v čase, ktorý si individuálne zvolia." Uvedenú zmluvu WIPO Copyright Treaty Slovenská republika (SR) ratifikovala dňa 14.01.2000 a je pre Slovenskú republiku účinná od 06.03.2002. Na medzinárodnej diplomatickej konferencii konanej dňa 20.12.1996 v Ženeve bolo k uvedenému článku 8 medzinárodnej zmluvy WCT dohodnuté vyhlásenie

v nasledovnom znení: "Rozumie sa, že len zabezpečenie fyzických zariadení, ktoré umožňujú alebo dovoľujú vysielanie samo osebe, nemožno pokladať za vysielanie v zmysle tejto zmluvy alebo Bernského dohovoru." Podľa vysloveného názoru súdneho dvora teda nie je rozhodujúce, či si klient hotela TV prijímač zapol, alebo nie, teda či reálne prenos vnímal. Z tohto dôvodu je bezpredmetné zisťovať vyťaženosť ubytovacieho zariadenia a tiež vykonať dokazovanie, ktoré navrhoval žalovaný, na to, ktoré diela a ktorých autorov v rozhodnom období boli vysielané, a ktoré z vysielaných diel podliehajúcich ochrane žalobcu v rozhodnom období boli aj reálne prenesené technickými zariadeniami žalovaného. Poznamenal, že je prakticky nemožné takéto údaje zistiť, s čím žalovaný zjavne počítal. Napokon to, že dochádza k verejnému prenosu, vyplýva aj z toho, že žalovaný zrejme má uzavreté licenčné zmluvy s ďalšími organizáciami kolektívnej správy, SOZA a Slovgram, túto skutočnosť žalovaný nepoprel, naopak poukazoval na možnosť dvojitého platenia licenčných poplatkov dvom organizáciám kolektívnej správy za prenos rovnakého diela. K tomu súd poukazuje na stanovisko Ministerstva kultúry SR č. 2080/2015-110/7 zo dňa 20.05.2015, adresované Združeniu hotelov a reštaurácii SR, z ktorého vyplýva, že vzhľadom na vydané oprávnenie pre rovnaký predmet ochrany napriek tomu, že dve organizácie kolektívnej správy spravujú práva k rovnakému predmetu ochrany, nedochádza k duplicitě v platbách autorských odmien. "Zákonom nie je vylúčené, aby niekoľko organizácií kolektívnej správy spravovalo práva k rovnakým predmetom ochrany, rozdiel však spočíva v spôsobe použitia predmetu ochrany alebo v zozname zastupovaných nositeľov práv. V praxi teda nemôže dôjsť k prípadu, že by používateľ platil "dvakrát za to isté". Jeden nositeľ práv nemôže byť pre ten istý predmet ochrany zastupovaný viacerými organizáciami kolektívnej správy". Zo záveru tohto stanoviska ďalej vyplýva, že ak nedôjde k dohode zmluvných strán o obsahu licenčnej zmluvy, v zmysle § 82 autorského zákona sú zmluvné strany oprávnené obrátiť sa so žiadosťou o určenie obsahu licenčnej zmluvy na súd.

5. Nebolo sporné, že žalovaný má vo svojom ubytovacom zariadení umiestnených 71 zvukovo-obrazových zariadení vybavených prijímkom, čím samotným dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu. Ak chcel žalovaný realizovať verejný prenos prostredníctvom zvukovo- obrazových a zvukových zariadení v roku 2015, jeho povinnosťou bolo mať uzatvorené licenčné zmluvy so všetkými autormi, ktorých diela sú súčasťou televízneho alebo rozhlasového vysielania, čo je nereálne, alebo mať uzatvorené hromadné licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy, teda v tomto prípade aj so žalobcom. Sporné nebolo ani to, že medzi stranami k uzavretiu licenčnej zmluvy nedošlo, nebolo pritom podstatné, z akých dôvodov.

6. Žalovaný namietal i výšku uplatneného nároku, keď považoval odmenu za verejný prenos za neprimerane vysokú, v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na skutočnosť, že bola vypracovaná štúdia, ktorú súdu predložil o tom, aké sú poplatky za užívanie diel obdobného charakteru v ďalších krajinách Európy, z ktorej v zásade vyplýva, že odmena žiadaná žalobcom je niekoľko násobne vyššia. Odmena by mala zodpovedať rozsahu, spôsobu a účelu použitia diela, v tomto prípade mal žalovaný za to, že žalobca zneužíva svoje dominantné postavenie na trhu. Žalovaný by súhlasil so zaplatením licenčných poplatkov vo výške 25 % zo sumy 29,50 eur, s tým, že 100 % sankcia by neprichádzala do úvahy, takéto riešenie žalobca neakceptoval.

7. Súd prvej inštancie pri výklade pojmu obvyklá odmena mal za to, že obvyklá odmena je taká, za akú boli v rozhodnom období skutočne poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia licenciu získali. Žalobca preukázal, že v rozhodnom období uzatvoril 218 hromadných licenčných zmlúv za odmenu dohodnutú podľa jeho sadzobníka, čo ju robí odmenou obvyklou, keďže v tomto období iná organizácia kolektívnej správy zastrešujúca daných autorov v daných predmetoch ochrany na území SR nepôsobila. Aj v zmysle uznesenia ÚS SR sp. zn. II. ÚS/101/2011 sa obvyklosť licenčnej odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy. Sadzobník žalobcu zohľadňuje veľmi široký rozsah ním zastupovaných autorov a nositeľov práv, výrazne vyšší v porovnaní s ostatnými organizáciami kolektívnej správy. Zastupuje nielen slovenských autorov, ale na základe recipročných zmlúv so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy alebo na základe osobitných poverení aj zahraničných autorov z celého sveta. V tomto kontexte predložená štúdia preto nemá žiadnu právnu relevanciu. Súčasťou každého verejného prenosu v roku 2015 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobno-dramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia, ku ktorým žalovaný od žalobcu ako od jedinej

organizácie kolektívnej správy SR oprávnenej vykonávať správu majetkových práv k uvedeným dielam súhlas nezískal.

8. Pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázať povinnosť používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo, akých nositeľov práv zastupuje a že dochádza alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Podstatou udelenej licencie je právo a nie povinnosť používať predmety ochrany. Podľa § 56 AZ postačuje, ak sa v konaní preukázalo, že do autorského práva sa zasiahlo a to neoprávneným spôsobom. Ako iní držitelia absolútnych práv aj autori majú právo sa rozhodnúť za akých podmienok a za akú odmenu umožnia používať ich diela. Na druhej strane má používateľ v prípade záujmu možnosť používať diela jednotlivých autorov a nositeľov práv, ktoré sú súčasťou verejného prenosu iba so súhlasom tej organizácie kolektívnej správy, ktorej štát pre daný okruh nositeľov práv poskytol zákonné oprávnenie a nemá možnosť výberu. Súd prvej inštancie vzal do úvahy rozsudok Súdneho dvora EÚ o prejudiciálnej otázke, sp. zn. C-367/15 z 25.01.2017 vo veci Stowarzyszenie "Oławska Telewizja Kablowa" proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich, ktorý znie: "Článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplatenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo, bez toho, aby tento majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy." Podľa smernice č. 2001/29/ES z 22.05.2001 je autorom podľa medzinárodného práva a práva EÚ poskytovaná vyššia právna ochrana. Autori a nositelia práv objektívne nemajú možnosť riadnej kontroly nakladania s ich vlastníctvom. Pre to, aby nedochádzalo k neoprávneným zásahom do ich vlastníctva sú potrebné preventívne opatrenia a postupy a ich sankcionovanie odradzujúcim spôsobom.

9. Predmetom tohto konania podľa názoru súdu nemôže byť skúmanie primeranosti odmeny, ktorú si žalobca uplatňuje v sadzobníku, ale len to, či žalovaný svojím konaním zasiahol do spravovaných práv. Autorský zákon, ktorého aplikáciu nespochybňovala ani jedna zo sporových strán, vymenúva oprávnenie a nároky autorov, ktoré si tento môže uplatniť v prípade neoprávneného zásahu. Bez akýchkoľvek ďalších podmienok zákon stanovuje, že má nárok aj na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá na získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Hoci zmyslom inštitútu vydania bezdôvodného obohatenia je vydanie majetkového prospechu získaného v rozpore so skutkovým a právnym usporiadaním vzťahov medzi stranami, teda v podstate navrátenia veci do pôvodného stavu právnej rovnováhy, nemožno prisvedčiť názoru, že z tohto dôvodu je ustanovenie § 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona v rozpore s Ústavou. Hoci v tomto ustanovení sa spomína povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie a je stanovená konkrétna vypočítateľná výška tejto povinnosti, nemožno v tomto prípade trvať výlučne na uhradzovacej funkcii tohto inštitútu. Vychádzajúc z kontextu celého autorského zákona, inštitút bezdôvodného obohatenia v tejto právnej úprave v sebe nesie aj represívny a sankčný prvok za porušenie určitej povinnosti. Podľa názoru súdu prvej inštancie, zákonodarca v tomto prípade mal na mysli nielen zabezpečenie rovnovážneho stavu v otázke práv a povinností nedotknutých subjektov (autora a používateľa), ale aj sankcionovanie subjektu zasahujúceho do týchto práv autora. Tiež nemožno nespomenúť požiadavku zakotvenú priamo v Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES, bod 59 úvodných ustanovení a článok 8 bod 1, ktorou dochádza k apelácii na členské štáty, aby zabezpečili prísny a účinný systém ochrany práv, ktorý bude mať zároveň odrádzajúci účinok. Výška bezdôvodného obohatenia bola uplatnená správne, nakoľko samotný zákon odkazuje pre jej účely na dvojnásobok odmeny obvyklej.

10. V konaní nie je sporné, že žalobca stanovoval výšku odmien v sadzobníku rovnako pre všetkých potenciálnych užívateľov, a teda cena obvyklá sa odvíja z obsahu tohto dokumentu. Je zrejmé, že žalovaný mal vo svojej hotelovej prevádzke 71 zvukovoobrazových zariadení v izbách hotela (tento počet žalovaný konkrétnym spôsobom nespochybnil), ubytovacie zariadenie žalovaného je zaradené ako štvorhviezdičkový hotel, kde je výška licenčného poplatku za jedno zvukovoobrazové zariadenie 29,50 eur, správne si potom žalobca uplatnil výšku bezdôvodného obohatenia 4 189,00 eur. Táto suma je dvojnásobok ročného plnenia 2 094,50 eur (71 x 29,50).

11. Žalobca si pôvodne uplatnil bezdôvodné obohatenie 4 189,00 eur, vychádzajúc z toho, že k neoprávnenému zásahu dochádzalo v priebehu celého roka 2015. Žalovaný namietal, že prevádzkuje hotel od 19.06.2015, kedy bolo vydané kolaudačné rozhodnutie vydané E. I. I. dňa 15.04.2015 pod č. XXXX/XXX/XXXX/XXXX. Žalobca predložil vyjadrenie E. K. I. I., podľa ktorého žalovaný uhradza daň s ubytovania od 01.05.2015, tento fakt žalovaný nespochybnil. Vzhľadom na uvedené žalobca vzal žalobu späť v časti 1 377,20 eur, ktorá suma zodpovedá obdobiu od 01.01.2015 do 30.04.2015 (120 dní). Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 144, § 145 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku konanie v uvedenej časti zastavil a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2 811,80 eur. Nakoľko žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením uvedenej sumy, súd priznal žalobcovi aj uplatnený úrok z omeškania od 14.03.2016 (odo dňa podania žaloby) do zaplatenia, s poukazom na vyššie citovaný § 517 ods. 1, 2, keďže k uvedenému dňu bol žalovaný v omeškaní s plnením peňažného dlhu. Výška úroku z omeškania bola uplatnená v súlade so zákonom.

12. Žalovaný navrhol, aby súd prerušil konanie do času, kým na základe písomného oznámenia súdu Protimonopolný úrad SR právoplatne nevyrieši otázku, či konanie žalobcu vo veci je alebo nie je zneužitím dominantného postavenia na trhu a do času, kým na základe písomného podnetu súdu Ústavný súd SR nerozhodne o súlade § 56 ods. 1 písm. g) zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a Ústavy SR. Návrh zdôvodnil tým, že je potrebné vyriešiť otázku, či zo strany žalobcu došlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu, z dôvodu, že požaduje za svoje služby sadzby, ktoré sú podstatne vyššie ako sú sadzby v iných členských štátoch Európskej únie, pričom túto otázku je oprávnený riešiť Protimonopolný úrad Slovenskej republiky (17.06.2015 ZHR SR podal podnet tomuto úradu na prešetrenie správania sa žalobcu v súvislosti s výškou licenčných poplatkov). Ďalej mal za to, že súd by mal iniciovať konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, pretože § 56 ods. 1 písm. g) zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve nemusí byť v súlade s ustanoveniami čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 3, 4 a čl. 20 ods. 1, 4, 5 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko je nepochopiteľný rozsah sankčného postihu obsiahnutého v spornom ustanovení.

13. Oba návrhy na prerušenie konania súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodné. Konanie Protimonopolného úradu nemá žiadny vplyv na predmet sporu, meritom ktorého je vydanie bezdôvodného obohatenia a nie výška licenčnej odmeny, ktorú žalovaný namieta. Táto by potenciálne mohla byť preskúmaná v prípade žaloby o určenie obsahu zmluvy podľa § 82 autorského zákona. Napokon Protimonopolný úrad vo svojom vyjadrení zo dňa 14.07.2015 na podnet ZHR SR odpovedal tak, že po dôkladnom preskúmaní okolností veci dospel k záveru, že sa podnetom nebude zaoberať. Pokiaľ ide o návrh iniciovať konanie pred Ústavným súdom SR, poukazuje súd na aktuálny rozsudok Súdneho dvora EÚ o prejudiciálnej otázke, sp. zn. C-367/15 z 25. 1. 2017 vo veci Stowarzyszenie "Otwaska Telewizja Kablowa" proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich, ktorý je citovaný v bode 20. rozsudku. Je výlučne vecou posúdenia súdu, či pri prejednaní sporu dospeje k záveru o nesúlade právneho predpisu s ústavou a či v tomto smere podá alebo nepodá príslušný podnet. Súd v tejto veci a nestotožnil s tvrdením žalovaného o nesúlade § 56 ods. 1 písm. g) zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve s Ústavou SR a má za to, že toto ustanovenie je v súlade so smernicou 2004/28 (bod 21. rozsudku).

14. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, žalobca bol v konaní plne úspešný, preto mu súd priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%. Pokiaľ ide o čiastočné späťvzatie žaloby, súd dospel k záveru, že žalobca v tejto časti nezavinil zastavenie konania. O tom, že ubytovacie zariadenie nebolo v prevádzke počas celého roka 2015 sa dozvedel až v priebehu konania na pojednávaní 20.10.2016, kde žalovaný prvýkrát uviedol, že predloží listinné dôkazy preukazujúce, že prevádzkuje hotel od 19.06.2015, kedy bolo vydané kolaudačné rozhodnutie. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 190 ods. 1, § 1, § 5 ods. 14, § 48 ods. 1, § 56 ods. 1 písm. g), § 79 ods. 1, § 80 ods. 1, 9, § 81 ods. 1 písm. h), i), j), § 82 ods. 1 autorského zákona, § 144, § 145 ods. 1, 2 CSP, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP.

15. Proti tomuto rozsudku voči výrokom I. a V. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Rovnako sa domáhal aj súdneho prieskumu výrokov III. a IV. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a aby súd prvej inštancie o trovách odvolacieho konania rozhodol v novom rozhodnutí o veci samej. Odvolanie dôvodil ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP, a § 365 ods. 2 CSP. Uviedol, že vzhľadom na zmatečnosť rozsudku a nedostatok alebo v mnohých

prípadoch nezrozumiteľnosť dôvodov je pre neho veľmi obtiažne vecne argumentovať k jednotlivým rozhodujúcim skutkovým a právnym otázkam, ktoré sú, ale (možno) aj nie sú, uvedené súdom v odôvodnení napádaného rozsudku. Celý rad dôvodov súdom uvedených v rozsudku predstavuje hneď niekoľko porušení zákonných procesných pravidiel zakladajúcich odvolacie dôvody podľa vyššie uvedených ustanovení CSP, a preto ich nie je objektívne možné jednoducho a prehľadne rozčleniť len podľa zákonom v § 365 ods. 1 a ods. 2 CSP predpokladaných odvolacích dôvodov. Napadnuté výroky rozsudku považoval za nezákonné a nesprávne najmä z dôvodov, že v konaní nebolo zo strany žalobcu riadne preukázané, že žalovaný v žalovanom období vykonával „verejný prenos“ a ani to, v akom rozsahu ho vykonával. To vo svojich dôsledkoch znamená, že žalobca nepreukázal existenciu bezdôvodného obohatenia sa žalovaným ani čo do dôvodu, ani čo do rozsahu. V konaní ďalej nebola žalobcom dostatočne tvrdená a už vôbec nie aj preukázaná aktívna vecná legitimácia žalobcu tak, ako ju predpokladá hmotnoprávny predpis a síce § 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona, a teda že došlo k neoprávnenému použitiu (verejnému prenosu) práve tých diel, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva nositeľov práv audiovizuálnych diel práve žalobca, a to ani len tzv. skutkovou domnienkou ustálenou súdom na základe vykonania dôkazov z „relevantnej reprezentatívnej vzorky“ (za účelom preklenutia procesného stavu non liquet), ak by malo byť dokazovanie v celom rozsahu obtiažne alebo takmer nemožné. Žalobou uplatňovaný údajný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku „obvyklej“ licenčnej odmeny, ako si ju podľa svojho sadzovníka sám kreoval žalobca v monopolnom postavení na trhu licenčných služieb nositeľov práv audiovizuálnych diel, ktoré predstavuje zneužitie dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprimeraných cien, je bezpochyby výkonom práva v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nesmie požívať právnu ochranu. V odôvodnení napádaného rozsudku sa súd v dostatočnom rozsahu, resp. vôbec nevysporiadal s podstatnou argumentáciou žalovaného vnesenou do konania minimálne v tom rozsahu, aby súd vysvetlil, prečo ju považuje za nedôvodnú. Žalovaný mal za to, že s prihliadnutím na skutočnosť tvrdené žalobcom ako aj s prihliadnutím na obsah dôkazných prostriedkov, ktoré žalobca navrhol vykonať na preukázanie svojich tvrdení, nie je možné v prípade, že sa pri hodnotení dôkazov jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach v súlade s princípmi formálnej logiky, dôjsť k záveru o dôvodnosti žaloby žalobcu. Naopak, žalobca v konaní neunesol bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno o skutočnostiach podstatných a potrebných na to, aby súd vydal rozhodnutie priaznivé pre žalobcu. Pre žalobcu z autorského zákona (a ani z iného zákona) nevyplýva žiadna výnimka týkajúca sa unesenia dôkazného bremena či preukázania vzniku bezdôvodného obohatenia, na základe ktorej by to mal byť práve žalovaný, ktorý má preukázať, že sa bezdôvodne neobohatil. Rovnako pre žalobcu z autorského zákona nevyplýva žiadna domnienka, podľa ktorej by napr. platilo, že ak žalovaný nepreukáže, ktoré konkrétne diela autorov neoprávnené použil, znamená to, že vykonával neoprávnený verejný prenos všetkých diel nositeľov práv, ktorých majetkové práva spravuje žalobca. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať neoprávnené použitie diel zo strany žalovaného formou verejného prenosu, keďže žalobca netvrdil a nepreukázal všetky prvky tohto spôsobu použitia autorských diel tak, ako ich vymedzil ESD a ktoré musia byť kumulatívne splnené (a v sporovom konaní riadne preukázané). V nadväznosti na vyššie uvedené sa žalobcovi zároveň nepodarilo preukázať ani rozsah bezdôvodného obohatenia a od tohto rozsahu odvíjajúcu sa výšku sumy vyjadrenú v peniazoch (t. j. že žalovaný má povinnosť z titulu bezdôvodného obohatenia zaplatiť žalobcovi práve tú sumu, ktorú žalobca žalobou od žalovaného požaduje). V tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudok Európskeho súdneho dvora C-306/05 ESD, rozsudok C-162/10 ESD, rozsudok C-136/09 ESD a recitál 27 smernice č. 2001/29. Na základe vyššie uvedených záverov prijatých na pôde ESD, ako aj po zohľadnení recitálu 27 smernice č. 2001/29 možno konštatovať, že nevyhnutnými (esenciálnymi) a navyše kumulatívnymi prvkami verejného prenosu, tak ako ho vykladá ESD, sú umiestnenie funkčného TV prijímača na izbu hotelového zariadenia, napojenie TV prijímača na televízny signál (prenášaný cez kábel, satelit alebo inak) umožňujúci vnímať vysielanie a existencia novej verejnosti – t. j. ubytovaní hostia na izbe. Žalobca nepreukázal (a ani netvrdil), že by mal žalovaný vo svojom hotelovom zariadení počas žalovaného obdobia ubytovaného čo i len jedného hosťa, a to čo i len na jednu noc. Uvedené vo svojich dôsledkoch znamená, že žalobca opomenul tvrdiť a preukázať podstatnú skutočnosť pre prijatie záveru o „neoprávnenom použití diel“ v zmysle § 56 ods. 1 autorského zákona. To znamená, že žalobca netvrdil a nepreukázal takú skutočnosť, ktorá je podstatná pre posúdenie dôvodu uplatňovaného nároku – že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného naozaj prišlo. Žalobca sa v spore obmedzil výlučne na tvrdenie, že žalovaný prevádzkuje hotel. To však automaticky a bez ďalšieho neznamena, že by v hoteli boli ubytovaní nejakí hostia a už vôbec to neznamena, že hostia boli ubytovaní vo všetkých izbách hotelového zariadenia. Kde niet verejného prenosu (splňajúceho všetky tri esenciálne atribúty vymedzené vyššie) nemôže byť ani bezdôvodného obohatenia. Žalobca bez udania riadnych skutkových

tvrdení a návrhov na vykonanie dokazovania uplatnil bezdôvodné obohatenie voči žalovanému vo výške, ktorá by zodpovedala 100 % obsadenosti hotela žalovaného počas obdobia 365 dní v roku. Pritom relevantne skutkovo nevymedzil (t. j. vôbec netvrdil reálnu obsadenosť hotela žalovaného v žalovanom období), na základe čoho takúto výšku uplatňuje a na preukázanie je dôvodnosti nenavrhol žiadne dôkazy. Rovnako je nesprávny názor súdu o tom, že je prakticky nemožné údaje o obsadenosti hotela žalovaného zistiť. Toto tvrdenie vychádza z neznalosti relevantných právnych predpisov zo strany súdu. Zákonodarca vždy koncipuje súdne konanie a hypotézy hmotnoprávných noriem tak, aby boli v súdnom konaní jednotlivé podstatné skutočnosti preukázateľné. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie predčasne, nesprávne právne posúdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a nedostatočným spôsobom sa v rozsudku vysporiadal s námietkami žalovaného k nepreukázaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore tvrdenými žalovaným od počiatku a počas celého konania a najmä vo všetkých písomných podaniach žalovaného predložených súdu do súdneho spisu. Žalobca v spore nedostatočne tvrdil a rovnako nedostatočne preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu (t. j. že je práve takým zákonom predpokladaným nepriamym zástupcom, ktorý má na domáhanie sa žalovaného nároku „mandát“ od oprávnených nositeľov práv k údajne neoprávnene použitým predmetom ochrany). Na uvedenom závere nič nezmení ani problematické ustanovenie § 84 AZ, pri ktorom prichádzajú do úvahy viaceré spôsoby jeho interpretácie, pričom práve ten spôsob interpretácie, ktorý v konaní presadzoval žalobca a ku ktorému sa následne priklonil aj súd, je priamo rozporný s právom Európskej únie (konkrétne s judikatúrou ESD v prípade C-301/15 Soulier a Doke). Súd potom zrejme aj v dôsledku uplatnenia „Euro-nekonformnej“ interpretácie ustanovenia § 84 AZ mylne vychádza z predpokladu, že samotným faktom, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy práv a že mu bolo vydané oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv, automaticky a bez ďalšieho postačuje na preukázanie toho, že žalobca zastupuje práve tých oprávnených nositeľov práv a práve vo vzťahu k tým dielam, ktoré mali byť v žalovanom období (v roku 2015) predmetom verejného prenosu prostredníctvom technického zariadenia zo strany žalovaného neoprávnene použité formou verejného prenosu. Súd pri posudzovaní otázky preukázania aktívnej vecnej legitímácie opomenul, že kolektívna správa práv viažuca sa k použitiu predmetu ochrany (diela) verejným prenosom akýmikoľvek technickými prostriedkami (§ 78 ods. 4 písm. b) AZ) spadá do kategórie „dobrovoľnej kolektívnej správy práv“ (§ 78 ods. 3 AZ a contrario), a teda žalobca môže nositeľa autorských práv zastupovať výlučne na základe dohody medzi oprávneným nositeľom práva a organizáciou kolektívnej správy a v s ním dohodnutom rozsahu. Preukazovať uvedené skutočnosti pre žalobcu by nemal byť žiaden problém, keďže je v prípade dobrovoľnej kolektívnej správy povinný s nositeľmi práv uzatvárať dohody, ktoré by mal mať všetky vo svojej dispozícii, rovnako má mať k dispozícii informácie o nositeľoch majetkových práv, a to s prihliadnutím na povinnosť vyplývajúcu pre žalobcu z § 81 ods. 1 písm. e) AZ ako aj informácie o konkrétnych predmetoch ochrany, a to s prihliadnutím na povinnosť vyplývajúcu pre žalobcu z § 81 ods. 1 písm. f) AZ. Žalobca by teda mal vedieť, koho vo vzťahu k akému predmetu ochrany zastupuje a tieto informácie by mal žalobca byť schopný skonfrontovať s údajmi uvedenými v štatistike vysielania, ktorú v konaní predložil. A ak žalobca vie, koho a v akom rozsahu zastupuje a zároveň vie, ktoré diela mali byť v roku 2015 použité, nie je možné dať za pravdu žalobcovi v tom smere, že žalovaný chce aby žalobca preukazoval všetkých autorov a všetky zmluvy. Zo skutočnosti, že žalobcovi bolo vydané oprávnenie č. 2/2004 Ministerstvom kultúry SR na výkon kolektívnej správy práv nemožno preto bez ďalšieho vyvodit', že žalobca je v spore aktívne vecne legitimovaným subjektom. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle AZ zastupuje oprávnených nositeľov práv vo vlastnom mene a na účet oprávnených nositeľov práv. Žalobca je preto oprávnený aj domáhať sa vydania údajného bezdôvodného obohatenia vo vlastnom mene, ale v prospech oprávnených nositeľov práv. Aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore nemožno dovodiť z ust. § 84 autorského zákona. Z väčšiny tvrdení žalobcu nebolo možné zistiť rozhodujúcu skutočnosť, a síce - kto je podľa tvrdení žalobcu oprávneným nositeľom majetkových práv ku audiovizuálnym dielam a súčasne potom nebolo možné zo strany žalovaného účinne konfrontovať žalobcove tvrdenia týkajúce sa zoznamu ním zastúpených autorov (údajných oprávnených nositeľov majetkových práv). Ak nevieme, kto je oprávnený nositeľ majetkových práv, nevieme ani to, či žalobca vôbec tvrdí, že ho na základe dohody a v dohodnutom rozsahu aj zastupuje. Ak potom absentuje takéto zásadné tvrdenie vo vzťahu ku zásadnej skutočnosti týkajúcej sa aktívnej vecnej legitímácie [na úkor koho došlo k obohateniu a či žalobca vôbec disponuje mandátom na nepriame zastúpenie tejto osoby podľa § 81 ods. 1 písm. c) v spojení s § 81 ods. 3 AZ], nemôže ani žalovaný riadne uplatňovať svoje procesné právo navrhovať dôkazy, ak realizácia tohto práva má smerovať k vyvracaniu takéhoto neexistujúceho tvrdenia žalobcu. Na základe týchto tvrdení žalobcu žalovaný aj navrhol vykonanie dokazovania za účelom zistenia, kto je oprávneným nositeľom majetkového práva zo strany žalovaného vybratých predmetov ochrany (a teda či a kto je oprávnený domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia). Súd však dokazovanie navrhnuté

žalovaným buď nevykonával alebo možno aj vykonal (licenčné zmluvy medzi RTVS a konkrétnymi autormi), avšak ich relevantne nevyhodnotil (v rozsudku nie je ani zmienka o hodnotení týchto dôkazov) a následne prijal nesprávne skutkové a z nich vyplývajúce nesprávne právne závery. Dal do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/6/2018 zo dňa 17.01.2018. Záverom uviedol, že súd sa nevysporiadal s argumentáciou žalovaného k interpretácii § 84 ods. 1 autorského zákona odkazujúceho na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, a to napriek tomu, že do úvahy prichádza viacero spôsobov interpretácie, pričom práve tá interpretácia, ku ktorej sa súd priklonil, je z pohľadu súladu s právom EÚ sporná, keďže implikuje súhlas nositeľov práv s výkonom ich výlučného práva domáhať sa ochrany svojich práv bez ich vedomia a súhlasu. Súd prvej inštancie mal povinnosť podať prejudiciálnu otázku, keďže sa svojim rozhodnutím odklonil od predchádzajúcej judikatúry ESD. Odôvodnenie zamietnutia návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP súdom považuje žalovaný na jednej strane za nedostatočné a jednak vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia. Ak súd nemienil žalobu žalobcu zamietnuť ani po zvážení všetkej právnej a skutkovej argumentácii žalovaného (ktorá už samotná poukazuje na nedôvodnosť žaloby a potrebu jej zamietnutia v celom rozsahu), tak potom mal súd riadne zvážiť potrebu prerušenia konania aj v zmysle návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP. V opačnom prípade je rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej predčasný a z toho dôvodu nezákonný (a teda aj vecne nesprávny). Tým, že súd neprerušil konanie (hoci chcel žalobe žalobcu vyhovieť), de facto aj de iure sám rozhodol o otázke aprobácie konania žalobcu v hospodárskej súťaži, ktorú smie posudzovať výlučne PMÚ SR. Uvedený postup súdu je zároveň v rozpore s § 3 CSP, keďže otázku právnej aprobácie (právnej dovolenosti) určovania spôsobu a výšky odmien z hľadiska pravidiel hospodárskej súťaže smie posudzovať výlučne PMÚ SR v zmysle § 22 ods. 1 písm. b), d), a f) zákona č. 136/2001 Z. z. Poukázal na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ (bod 87 rozsudku C-351/12 OSA, bod 38 rozsudku C-395/87 Tournier a bod 25 rozsudku C-110/88 Lucazeau, bod 88 rozsudku C-351/12 OSA a bod 27 rozsudku C-52/07 Kanal 5 a TV 4). Uvedené ESD opätovne potvrdil aj vo svojom rozsudku vo veci C-177/16 zo dňa 14.09.2017. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nález Ústavného súdu SR I. ÚS 226/03, nález Ústavného súdu IV. ÚS 115/03, nález Ústavného súdu III. ÚS 209/2004, nález Ústavného súdu II. ÚS 6/03) nedostatok riadneho odôvodnenia a absencia argumentácie v súdnom rozhodnutí je porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavy SR“) a tiež práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Nesprávny je aj výrok o trovách konania. Žalovaný mal za to, že náhrada trov konania v celom rozsahu patrí žalovanému (v dôsledku nedôvodnosti žaloby). Žalobca svojvoľne bez zavinenia žalovaného podal žalobu o zaplatenie 4 189,- eur a následne vzal žalobu sčasti späť. Súd nesprávne uviedol, že žalobca v tejto časti nezavinil zastavenie konania. Žalovaný predsa nezodpovedá za to, že žalobca si nezistil pred podaním žaloby relevantné skutočnosti o prevádzke hotela žalovaného v roku 2015 a žalobu voči žalovanému podal aj za obdobie, kedy žalovaný hotel vôbec neprevádzkoval.

16. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol odvolaciemu súdu rozsudok v napadnutej časti potvrdiť a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. K žalovaným namietaným súdom nevysporiadaní sa námietkami k absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, žalobca uviedol, že súdu riadne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, ktorú oprel o oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 v znení podľa rozhodnutia Ministerstva kultúry SR č.k. MK-663/2010-70/6165 z 11. mája 2010 udeleným žalobcovi podľa a v súlade s ustanovením § 80 zákona č. 618/2003 Z. z. (ďalej „AZ“), v zmysle ktorého je okrem iného žalobca oprávnený vykonávať dobrovoľnú kolektívnu správu práv v odbore retransmisia a verejný prenos prostredníctvom technických zariadení, zmluvy o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práv a vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovaní nositeľov práv, na základe ktorých uzatváral hromadné licenčné zmluvy, a teda poskytoval licencie používateľom, pričom zoznamy nositeľov práv v SR a zahraničných partnerov boli a sú verejne dostupné na webovej stránke žalobcu L. a žalobca zoznamy navyše založil do spisu, o príslušné ustanovenia AZ (a to najmä o § 56 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i) a § 84 ods. 1), v zmysle ktorých sú používatelia povinní plniť svoje povinnosti z použitia predmetov ochrany organizácii kolektívnej správy a organizácia kolektívnej správy je oprávnená a povinná domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne zrozumiteľne uviedol skutočnosti, na základe ktorých mal za preukázanú existenciu vecnej aktívnej legitímácie žalobcu. Žalovaný vytykal súdu prvej inštancie, že mu ponúkal aj celý rad argumentov interpretácie § 84 ods. 1 AZ a že mu dokonca predložil aj stanovisko Ministerstva kultúry SR (ďalej Stanovisko) a úplne nové rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sp.zn. C-301/15 a že navrhol prerušenie konania na riešenie

prejudiciálnej otázky, ak by sa súd chcel odkloniť od interpretácie § 84 ods. 1 AZ prezentovanej Ministerstvom kultúry SR (ďalej aj len „MK SR“). Žalobca opätovne uviedol, že so stanoviskom sa stotožňuje len v tom, že žalobca nemal na základe § 84 ods. 1 AZ oprávnenie udeľovať súhlas na použitie diel, teda licenciu. MK SR bolo tvorcom a predkladateľom AZ, ktorý bol počas svojej platnosti a účinnosti celkom šesťkrát novelizovaný, pričom všetky legislatívne zmeny pripravovalo práve MK SR, ktoré počas 12 rokov platnosti a účinnosti AZ nenavrholo znenie § 84 pozmeniť v tom zmysle, že § 84 sa vzťahuje výlučne na úhradu primeraných odmien. Mal za to, že § 84 AZ treba vidieť vo všetkých súvislostiach vyplývajúcich z AZ, najmä však z prizmy § 78 až 85 AZ, ako aj účelu kolektívnej správy autorských a s autorským právom súvisiacich práv. Účel kolektívnej správy spočíva najmä v efektívnom výkone majetkových práv autorov a nositeľov práv súvisiacich s autorským právom, t.j. umožniť uvádzanie predmetov ochrany na verejnosti, ale tiež uplatňovať účinnú ochranu týchto práv. S poukazom na uvedené možno v súvislosti s § 84 AZ vyvodiť, že ak bolo v odbore použitia predmetu ochrany udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy, či už dobrovoľnej kolektívnej správy v rozsahu limitovanom zmluvami s nositeľmi práv alebo povinnej kolektívnej správy zavedenej zákonom vo väzbe na ten-ktorý odbor použitia toho ktorého predmetu ochrany, je používateľ predmetu ochrany, pokiaľ použil predmety ochrany, povinný vysporiadať si práva z tohto použitia prostredníctvom príslušnej organizácie kolektívnej správy, s výnimkou tých prípadov, keď preukáže, že kolektívnu správu nositeľ práv vylúčil, čo je však možné iba pri dobrovoľnej kolektívnej správe práv, keďže povinnú kolektívnu správu ex lege nie je možné vylúčiť. V zmysle tejto novej právnej úpravy je výslovne možné, aby organizácia kolektívnej správy udelila licenciu aj pre nezastupovaných nositeľov práv tak, aby používateľ, ktorý používa diela hromadne, bez reálnej možnosti riešiť udelenie licencie individuálne, mal právnu istotu, že diela nepoužíva bez právneho titulu a aby na druhej strane bol autor riadne chránený pred neoprávneným používaním jeho diel. Žalovaný oprel svoju argumentáciu o rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-301/15. Súdny dvor EÚ však rozhodol tak ako rozhodol nie preto, že by organizácia kolektívnej správy vo Francúzsku nemohla vykonávať práva aj za nositeľov práv nezastupovaných na zmluvnom základe, teda formou rozšírenej licencie, ale preto, že konkrétne podmienky právnej úpravy M. v prípade obchodne nedostupných kníh pre daný výkon práv považuje Súdny dvor EÚ za nesúladné so Smernicou. V argumentácii žalobcu už podrobne uviedli, prečo rozsudok vo veci C-301/15 nie je nijakým spôsobom právne ani skutkovo analogický s prejednávanou vecou, a teda neobsahuje žiadne právne závery, ktoré by bolo možné aplikovať na prejednanú vec. Žalobca opätovne uviedol, že výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa v konaní domáha, je podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu tohto práva. V prípade verejného prenosu technickými zariadeniami – ako hromadného používania predmetov ochrany – sa licenčná odmena stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný, a to najmä s ohľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a nositeľov práv. Takýto postup je ako jediný možný postup celosvetovo používaný a akceptovaný. V kontexte takto stanovenej výšky bezdôvodného obohatenia je tak irelevantné, či bolo použitých 200.000 predmetov ochrany alebo 185.000 predmetov ochrany. Je takisto irelevantné, či v priebehu roka 2015 pribudli alebo odbudli nositelia práv a či pribudli alebo odbudli predmety ochrany, nakoľko licenčné odmeny sú stanovené paušálnymi sumami. Takto vybrané odmeny podľa paušálne určených súm sa následne rozdeľujú medzi jednotlivých nositeľov práv v súlade s rozúčtovacím poriadkom žalobcu. Žalobca v nadväznosti na uvedené poukázal na Rozsudok Súdneho dvora EÚ v právnej veci Stowarzyszenie „Oławska Telewizja Kablowa“ proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich, sp.zn. C-367/2015 z 27.01.2017. Vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Uvedené predpoklady žalobca v konaní preukázal. Žalobca má v zmysle preukázaného oprávnenia Ministerstva kultúry SR postavenie organizácie kolektívnej správy, ktorá na základe priameho mandátu vyplývajúceho z oprávnenia („výkon majetkových práv autorov a iných nositeľov práv“) vykonáva dobrovoľnú kolektívnu správu práv autorov, ktorí sú pôvodnými nositeľmi práv k audiovizuálnemu dielu. Ako organizácia kolektívnej správy s priamym mandátom pôvodných nositeľov práv je žalobca primárne a priamo legitimovaný na uzatváranie hromadných licenčných zmlúv s používateľmi a aktívne legitimovaný pri súdnom uplatňovaní majetkových práv autorov a iných nositeľov práv. Nie každý zvukovoobrazových záznamov je však audiovizuálne dielo a nie každý výrobca zvukovoobrazového záznamu je výrobcom originálu audiovizuálneho diela. Pokiaľ teda žalovaný prisudzoval na základe predložených zmlúv

medzi RTVS a autormi prekladu a/alebo úpravy dialógov RTVS postavenie nositeľa majetkových práv autorov a postavenie producenta, tak činí bez opory v AZ. Žalovaný opätovne v odvolaní voči rozsudku uviedol, že autori „dostávajú „za to isté“ zaplatené dvakrát. Žalovaný opomína, že autori majú právo udeľovať súhlas na každé použitie diela a majú nárok na odmenu za každé použitie diela, a opomína, že použitie diela v audiovizuálnom diele je jeden spôsob použitia, vysielanie diela je ďalší spôsob použitia diela, káblová retransmisia je tiež jedným zo spôsobom použitia diela a verejný prenos technickými prostriedkami je ďalším samostatným spôsobom použitia diela. Žalobca preto uzatvára licenčné zmluvy s vysielateľmi, káblovými operátormi a aj používateľmi – prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení. Poukázal na stanovisko MK SR z 20.05.2015. Žalovaný v konaní a aj v odvolaní tvrdí, že nebol preukázaný verejný prenos v jeho ubytovacom zariadení a žalobcovi sa nepodarilo preukázať neoprávnené použitie diel, ani tzv. novú verejnosť. Žalobca preukázal, že žalovaný realizoval vo svojom ubytovacom zariadení verejný prenos technickými zariadeniami, a to verejnými vyhláseniami žalovaného, Príkaznou zmluvou uzatvorenou medzi žalovaným a ZHR SR. Žalovaný prostredníctvom ZHR SR uzatvoril zmluvy, ktorými získal pre rok 2015 súhlas na používanie predmetov ochrany kolektívne spravovaných C. a C.. K preukazovaniu obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalovaného žalobca opätovne uviedol, že AZ prísne rozlišuje medzi autorským právom a právami súvisiacimi s autorským právom. AZ zároveň rozlišuje nároky na odmenu autorov a na tzv. primeranú odmenu, t.j. odmenu nositeľov práv súvisiacich s autorským právom. Zatiaľ čo autori predom udeľujú súhlas na použitie ich diel licenčnou zmluvou, a to za licenčnú odmenu, tak nositelia práv súvisiacich s autorským právom uzatvárajú zmluvu o primeranej odmene a vzniká im nárok na tzv. primeranú odmenu, teda na odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciu. Licenčná odmena sa týka nositeľov práv zastúpených C. a žalobcom, nakoľko títo zastupujú autorov, a preto títo nezohľadňujú obsadenosť ubytovacieho zariadenia, čo žalovaný pri C. akceptuje ale pri žalobcovi namieta. Primeranú odmenu uplatňuje za nositeľov práv C. a N. a títo vzhľadom na charakter práv, ktoré spravujú, zohľadňujú vyťaženosť, t.j. obsadenosť ubytovacieho zariadenia. V prípade zistenia neoprávneného zásahu do práv autora má tento podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku obvyklej licenčnej odmeny. Pokiaľ by súd takto určenú obvyklú odmenu neakceptoval, tak by poskytol žalovanému neoprávnenú výhodu a svojím rozhodnutím by tiež poprel povinnosť žalobcu postupovať voči všetkým používateľom za rovnakých podmienok. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok SD EÚ sp.zn. C-367/2015 z 27.01.2017 v právnej veci Stowarzyszenie „Oławska Telewizja Kablowa“ proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich. Žalobca tiež poukazuje na to, že žiadny z rozsudkov SD EÚ nepojednáva a neurčuje pravidla stanovenia spôsobu výpočtu výšky licenčnej odmeny ako to v rozpore s jednotlivými rozhodnutiami SD EÚ žalovaný účelovo prezentuje. Žalovaný súdu prvej inštancie vyčítal, že porušil ustanovenie § 162 ods. 2 písm. a) CSP keď neprerušil konanie na návrh žalovaného, hoci tak obligátorne musel konať. Predmetom tohto konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od odmeny obvyklej za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práva. Súd preto v konaní zisťoval aká odmena bola obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práva. Predmetom tohto konania nie je rozhodovanie o tom, či žalobca porušil pri zostavovaní svojho Sadzovníka predpisy o ochrane hospodárskej súťaže a teda súd pri rozhodovaní nepoužil predpisy o ochrane hospodárskej súťaže platné v SR. Čl. 101 a 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sú ustanoveniami zaradenými do Hlavy VII „Spoločné pravidlá pre hospodársku súťaž, zdaňovanie a aproximáciu práva“, Kapitola 1 „Pravidlá hospodárskej súťaže“. Rovnako teda neprichádza zo strany konajúceho súdu do úvahy použitie čl. 101 a 102 Zmluvy o fungovaní únie a teda nie je povinnosťou súdu oznamovať prebiehanie tohto konania Európskej komisii. Žalobca trvá na tom, že rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ ako dvojnásobku licenčnej odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva, nie je v žiadnom prípade závislé od odpovede na otázku „či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu“. Žalobca je tiež tohto názoru, že pokiaľ by aj PMÚ SR hypoteticky rozhodol, že žalobca zneužil dominantné postavenie na trhu, nemôže to viesť k strate práva na súdnu ochranu ako to žalovaný prezentuje, nakoľko to nebude mať vplyv na určenie výšky obvyklej odmeny v danom čase. Pokiaľ by PMÚ SR hypoteticky rozhodol, že žalobca zneužil dominantné postavenie na trhu, tak by mal možnosť uložiť žalobcovi sankcie v zmysle zákona č. 136/2001 Z.z.. Pre rozhodnutie súdu vo veci samej bolo relevantné dokazovanie zamerané na zistenie obvyklej odmeny. Žalobca má za to, že v konaní preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu, existenciu ďalšieho verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného ako aj výšku obvyklej odmeny, od ktorej sa odvíja výška bezdôvodného obohatenia.

17. Žalovanému bolo vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu doručené dňa 30.01.2019, ďalšie písomné vyjadrenie žalovaný nepodal.

18. V priebehu odvolacieho konania žalovaný doručil odvolaciemu súdu návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP z dôvodu, že na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020 prebieha voči žalobcovi správne konanie pre podozrenie zo zneužívania dominantného postavenia. Odvolací súd uznesením č.k. 19Co/154/2019-383 zo dňa 24.02.2021 prerušil odvolacie konanie do skončenia správneho konania vedeného na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky pod č. SK0011/OZDPaVD/2020.

19. Protimonopolný úrad Slovenskej republiky svojím rozhodnutím Číslo: 2022/DOZ/POK/2/12 zo dňa 23.02.2022 v správnom konaní č. SK 0011/OZDPaVD/2020 rozhodol 1. tak, že organizácia A., B. C. so sídlom E. O. XXXX/X, XXX XX D., IČO XXXXXXXX uplatňovala neprimerané ceny pri poskytovaní licenčným služieb používateľom autorských diel, literárnych, divadelných, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, pantomimických, audiovizuálnych a fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia príslušných autorov a ďalších nositeľov práv v odbore verejný prenos i) prostredníctvom zvukovoobrazového prijímača/TV v izbách ubytovacích zariadení na území SR, a to v rokoch 2015, 2016, 2017, 2018 v kategórii 5*, 4*, 3*, 2*, 1* hotely a penzióny a v roku 2019 v kategórii 5*, 4*, 3*, 2*, 1* hotely, ii) prostredníctvom zvukového prijímača/rádia v izbách ubytovacích zariadení na území SR v rokoch 2015 – 2019 vo všetkých kategóriách uvedených v sadzobníkoch licenčných odmien a toto konanie je zneužitím dominantného postavenia podľa čl. 102 písm. a) Zmluvy o fungovaní Európskej únie a zneužitím dominantného postavenia podľa § 8 ods. 2 písm. a) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 350/2016 Z. z. na trhu poskytovania licenčných služieb v oblasti kolektívnej správy práv používateľov literárnych, divadelných, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, pantomimických, audiovizuálnych a fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia v odbore verejný prenos prostredníctvom technických zariadení v izbách ubytovacích zariadení na území SR, ktoré je podľa čl. 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a podľa § 8 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 350/2016 Z. z., zakázané. 2. Na základe § 38 ods. 1 písm. b) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 350/2016 Z. z. tak, že na konanie uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia ukladá organizácii A. B. C. so sídlom E. O. XXXX/X, XXX XX D., F. XXXXXXXX, pokutu vo výške 57 939,- eur, ktorú je povinná uhradiť na účet Protimonopolného úradu SR v lehote 60 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

20. Rada Protimonopolného úradu SR rozhodnutím Číslo: 2023/DOZ/POK/R/30 zo dňa 19. októbra 2023 v správnom konaní č. SK 0011/OZDPaVD/2020 o rozklade podanom účastníkom konania organizácia A., B. C. so sídlom E. O. XXXX/X, XXX XX D., F. XXXXXXXX rozhodla tak, že zamietla podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok v znení neskorších predpisov) rozklad a rozhodnutie Protimonopolného úradu SR, odboru zneužívania dominantného postavenia a vertikálnych dohôd č. 2022/DOZ/POK/2/12 zo dňa 23. februára 2022, potvrdila.

21. Tým, že konanie pred Protimonopolným úradom SR sa právoplatne skončilo, odpadla i prekážka, pre ktorú sa odvolacie konanie prerušilo. Preto odvolací súd rozhodol o pokračovaní odvolacieho konania v zmysle § 165 ods. 1 CSP.

22. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379, § 380 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I. potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, vo výroku V. o trovách konania zmeniť podľa § 388 CSP a vo výrokoch III. a IV. odmietnuť podľa § 386 písm. c) CSP, nakoľko odvolanie žalovaného smeruje proti rozhodnutiu, proti, ktorému nie je odvolanie prípustné.

23. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol odvolateľom spochybnený vo výroku II., ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie 1 377,20 eur s príslušenstvom zastavené, v tomto výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

24. Zásadnou odvolacou námietkou žalovaného bola námietka nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v tomto súdnom konaní.

25. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca je v danej veci aktívne legitimovaný, nakoľko na preukázanie svojho postavenia ako organizácie kolektívnej správy doložil Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 udelené 11.05.2010 Ministerstvom kultúry SR pod č. MK-663/2010-70/6165 na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým a audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, v zmysle ktorého vykonáva kolektívnu správu na použitie diel ním zastúpeným autorom prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Žalobca na podporu svojich tvrdení, že je organizáciou kolektívnej správy zastupujúcou autorov, ktorí sú nositeľmi týchto práv, predložil súdu CD nosič, na ktorom je uvedený zoznam všetkých autorov, ktorých zastupuje a súčasne aj zoznam všetkých partnerských organizácií kolektívnej správy s recipročným zastupovaním, ktoré skutočnosti má uvedené aj na svojej webovej stránke. Súd prvej inštancie tak mal jednoznačne preukázané, že žalobca je v tomto konaní vecne legitimovaný, nakoľko štátny orgán príslušný na vydávanie oprávnení na výkon kolektívnej správy Ministerstvo kultúry SR na tento účel poveril práve žalobcu, ktorý je ako organizácia kolektívnej správy aktívne vecne legitimovaným subjektom na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia s poukazom na § 81 ods. 1 písm. i) zákona č. 618/2003 Z. z. (ďalej len „autorský zákon“), takéto oprávnenie mu vyplýva priamo zo zákona.

26. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie o aktívnej legitímácii žalobcu v tomto súdnom spore vzhľadom na to, že žalobca preložil v konaní citované oprávnenie Ministerstva kultúry SR, na podporu svojich tvrdení doložil do spisu CD nosič, na ktorom je uvedený zoznam všetkých autorov, ktorých zastupuje. Zákon umožňuje organizácii kolektívnej správy uzatvárať hromadné licenčné zmluvy, ktorými dáva nadobúdateľovi súhlas s použitím diel, ku ktorým spravuje práva. Na strane nadobúdateľa vzniká povinnosť uhradiť odmenu. Kolektívna správa sa vykonáva aj v rámci verejného prenosu pred vedením predmetu ochrany akýmikoľvek technickými prostriedkami (§ 78 ods. 4 písm. b) autorského zákona). Žalobca je v zmysle zákona povinný vykonávať kolektívnu správu riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu uvedeného oprávnenia, pričom je povinný zastupovať nositeľov práv, s používateľmi uzatvárať zmluvy za rovnakých podmienok, dohodnúť s nimi odmenu a túto vyberať. K povinnostiam žalobcu patrí i domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva v prospech nositeľov.

27. Neobstojí námietka žalovaného, že na úrovni Európskej únie už bolo rozsudkom vo veci C-301/15 - Soulier a Doko rozhodnuté, že právna úprava obsiahnutá v § 84 ods. 1 autorského zákona je v rozpore s právom EÚ, lebo ako uviedol, „prezumpovanie alebo implikovanie súhlasu autorov s výkonom ich výlučných práv organizáciou kolektívnej správy bez ich vedomia zákonným predpisom je v rozpore s právom EÚ“. Odvolací súd však po preskúmaní predmetného rozhodnutia dospel k názoru, že v uvedenom rozhodnutí Súdny dvor EÚ prejednával otázku uplatňovania smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES zo dňa 26.02.2004, riešil otázku online použitia obchodne nedostupných kníh, čo je skutkovo a aj právne zásadne odlišné od verejného prenosu diel technickými zariadeniami, čo je predmetom tohto konania. Po oboznámení sa s obsahom tohto rozsudku možno konštatovať, že Súdny dvor EÚ rozhodol tak nie preto, že by organizácia kolektívnej správy vo Francúzsku nemohla vykonávať práva aj za nositeľov práv nezastupovaných na zmluvnom základe, teda formou rozšírenej licencie, ale preto, že konkrétne podmienky právnej úpravy M. v prípade obchodne nedostupných kníh pre daný výkon práv považuje Súdny dvor EÚ za nesúladne so Smernicou.

28. Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalovaného, že žalobca teda buď správu nevykonáva, alebo neexistuje dohoda s autorom, alebo ak ju vykonáva, v tomto prípade ju vykonáva neoprávnené v dôsledku neoprávneného postupu autora, ktorý žalobcovi zveril do správy dielo, ku ktorému nedisponuje majetkovými právami z dôvodu, že nimi disponuje iný subjekt (producent, vysielateľ). Žalovaný súdu ponúka taký výklad autorských práv, keď audiovizuálne dielo definuje

ako spoločné dielo s tým, že je v právnom režime zamestnaneckého diela. Na toto žalobca k tejto argumentácii uviedol, že audiovizuálne dielo je nesporne osobitným druhom diela spoluautorov, ako to vyplýva z § 5 ods. 2 autorského zákona, ktorého režim je navyše v zákone osobitne upravený (§ 55 autorského zákona). Audiovizuálne dielo nie je spoločným dielom podľa § 10 autorského zákona, ako to pod snahou uprieť autorom ich základné majetkové práva prezentuje žalovaný. V prípade audiovizuálneho diela je potrebné rozlišovať majetkové práva autorov a iných nositeľov práv k dielam podľa § 18 autorského zákona a majetkové práva výrobcov zvukovo-obrazových záznamov a iných nositeľov práv so zvukovo-obrazovým záznamom podľa § 66 autorského zákona, majetkové práva vysielateľa podľa § 68 autorského zákona. Majetkové práva autorov audiovizuálneho diela (t. j. práva pôvodných nositeľov práv), vytvoreného po 01.02.2007 mohli podľa § 55 autorského zákona vykonávať výrobcovia originálu audiovizuálneho diela, avšak len za predpokladu kumulatívneho naplnenia osobitných podmienok, súhlasne so žalobcom hodno zopakovať, že žalobca má v zmysle preukázaného oprávnenia Ministerstva kultúry SR postavenie organizácie kolektívnej správy, ktorá na základe priameho mandátu vyplývajúceho z oprávnenia („výkon majetkových práv autorov a iných nositeľov práv“) vykonáva dobrovoľnú kolektívnu správu práv autorov, ktorí sú pôvodnými nositeľmi práv k audiovizuálnemu dielu. Ako organizácia kolektívnej správy s priamym mandátom pôvodných nositeľov práv je žalobca primárne a priamo legitimovaný na uzatváranie hromadných licenčných zmlúv s používateľmi a aktívne legitimovaný pri súdnom uplatňovaní majetkových práv autorov a iných nositeľov práv.

29. Odvolací súd dodáva, že typickými znakmi kolektívnej správy sú hromadnosť a kolektívnosť, ktorými sa v praxi rozumie, že žalobca (alebo iný kolektívny správca) svojimi zmluvami poskytuje (v nepriamom zastúpení všetkých do kolektívnej správy prihlásených autorov) licenciu užívateľom diel vo vzťahu k veľkému počtu diel všetkých autorov alebo iných nositeľov práv „naraz“, teda prostredníctvom jednej zmluvy, ktorá sa označuje ako hromadná. Okrem iného existujú hromadné zmluvy paušálne, na základe ktorých užívateľ diel zaplatí za určitú časovú jednotku (napríklad za rok) určitú paušálnu čiastku, čím získava oprávnenie používať všetky diela, ku ktorým príslušný kolektívny správca vykonáva kolektívnu správu práv bez toho, aby musel nahlasovať, ktoré konkrétne diela boli použité. Tento režim sa uplatňuje napríklad v reštauráciách vo vzťahu k tam umiestneným rádioprijímačom a tiež v hoteloch, vo vzťahu k televízorom umiestneným na jednotlivých izbách (použitie diel verejným prenosom prostredníctvom zvukovo-obrazových zariadení). Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos a je preto povinný zaplatiť autorskú (licenčnú) odmenu. Okrem toho samotný autorský zákon v § 5 ods. 14 definuje pojem verejný prenos tak, že ide o šírenie alebo predvedenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať, verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti. Ako je zrejmé zo samotnej definície, ani zákon nestanovuje ako podmienku určitý počet osôb, ktorých prítomnosť je nevyhnutná na to, aby sa mohlo jednať o verejný prenos. Odvolací súd sa preto nestotožňuje s výkladom zákona tak, ako ho v rámci svojej procesnej obrany prezentoval žalovaný.

30. Na ozrejmienie právnej stránky veci odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti hromadná licenčná zmluva predstavuje zvláštny typ zmluvy, ktorý vo svojom záväzkovo-právnom vyjadrení v podstate nadobúdateľovi poskytuje len súhlas na použitie diel, a to v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas, pričom samotná organizácia kolektívnej správy už po uzavretí hromadnej licenčnej zmluvy nekontroluje počet uskutočnených verejných prenosov v rozhodnej dobe. Znamená to, že predmetom tohto typu zmluvy je udelenie súhlasu na používanie diela, čo nadobúdateľovi vytvára skutkový a právny rámec, v rámci ktorého takto pridelené právo môže využívať, to, ako často k tomuto použitiu skutočne i dôjde, je irelevantné.

31. Ak teda žalovaný disponoval viacerými TV nosičmi (technickými zariadeniami v rozsahu 71 zvukovo-obrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia Hotela H.), ktoré už vo svojej praktickej a funkčnej podstate umožňujú a primárne slúžia na zabezpečovanie verejného prenosu určitých diel (aj diel, práva ku ktorým spravuje žalobca) a v rozhodnej dobe nemal uzavretú so žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu, dochádzalo zo strany žalovaného k realizácii majetkovej podstaty autorských práv spravovaných subjektov bez toho, aby im bola poskytnutá odmena.

32. Keďže žalovaný neuzavrel so žalobcom na rok 2015 hromadnú licenčnú zmluvu, zotrval v pozícii porušovateľa práv autorov (ako to fakticky skonštatoval aj súd prvej inštanície) a žalobca sa oprávnené proti žalovanému domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 56 ods. 1 písm. g) v spojení s § 81 ods. 1 písm. i) autorského zákona. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, jednoznačne viedli k naplneniu podmienok pre aplikáciu citovaných zákonných ustanovení, keďže poskytovali bezpečne zistený skutkový stav, ktorý bolo možné podriaďiť pod uvedené hmotnoprávne pravidlo. Odvolací súd sa na uvedenom základe stotožnil so záverom súdu prvej inštanície, že žalovaný sa dopustil neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva, a preto je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške dvojnásobku obvyklej odmeny za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach.

33. K namietanému spôsobu ustálenia výšky bezdôvodného obohatenia k dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do toho práva, odvolací súd poznamenáva, že v danom prípade samotná odmena nie je ekvivalentom zameraným, resp. odzrkadľujúcim skutočný rozsah používania diel, ale predstavuje plnenie za to, že takáto možnosť sa nadobúdateľovi poskytne. Samotný autorský zákon primerane reflektuje možnosť, že takáto situácia nastane aj v znení zákonných ustanovení, a to najmä v § 56 ods. 1, ktorý stanovuje zákonný rámec ochrany autorov, do ktorých práv sa neoprávnené zasiahlo. Toto ustanovenie predstavuje preventívno-represívne opatrenie stanovujúce zákonné prostriedky, ktorými sa autor môže domáhať odstránenia nezákonného stavu. Najmä vzhľadom na skutočnosť, že v reálnom živote, kedy technické a informačné prostriedky umožňujú používanie diel temer bez možnosti riadnej kontroly, autori diel, práva, ku ktorým spravuje žalobca, nemajú adekvátnu možnosť ochrany pred ich neoprávneným použitím, je zákonná úprava v ust. § 56 ods. 1 autorského zákona prísnejšia a reštriktívnejšia.

34. Autorský zákon v § 56 ods. 1 písm. g) určil výšku bezdôvodného obohatenia pri neoprávnenom zásahu do práv autora (ktorým je v danom spore pre verejný prenos uskutočnený žalovaným bez súhlasu nositeľov autorských práv k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia) vo výške dvojnásobku odmeny obvyklej za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Táto právna úprava je špeciálnou úpravou k právnej úprave bezdôvodného obohatenia v Občianskom zákonníku. Obvyklá odmena je taká, za ktorú boli v rozhodnom období skutočne poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia licenciu získali. Súd prvej inštanície vychádzal z odmeny podľa sadzobníka, na platení ktorej sa dohodol v licenčných zmluvách z 218-timi subjektmi prevádzkujúcimi ubytovacie zariadenia (podľa žalobcu za rok 2015 uzatvorilo so žalobcom 381 používateľov dohody o urovaní, ktorí rešpektovali sadzobník žalobcu), čo ju robí v uvedených predmetoch autorskoprávnej ochrany v ekonomických podmienkach Slovenskej republiky odmenou obvyklou.

35. Žalovaný považoval zmluvy predložené žalobcom, z ktorých bola súdom prvej inštanície ustálená obvyklá licenčná odmena, za absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka v časti licenčnej odmeny, a to v dôsledku zneužitia dominantného postavenia žalobcu na trhu. Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že aj podľa judikatúry Najvyššieho súdu ČR použiteľnej v právnom prostredí Slovenskej republiky možno sadzobníku organizácie kolektívnej správy prisúdiť v zásade hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (sp. zn. 30Cdo/1759/2001, sp. zn. 30Cdo/2715/2015). Aj v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 101/2011 sa obvyklosť licenčnej odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv autorov orgán kolektívnej správy obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy. Odvolací súd na tomto mieste nad rámec uvedeného zdôrazňuje, že žalovaný napriek neúspešným rokovaniam so žalobcom od roku 2015 nevyužil autorským zákonom (§ 82) danú možnosť požadovať, aby obsah hromadnej licenčnej zmluvy (vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany) určil súd.

36. Správne konanie pred Protimonopolným úradom SR má za výsledok rozhodnutie o tom, že žalobca sa dopustil správneho deliktu, za čo mu bola uložená pokuta. Licenčné odmeny tak, ako vyplývajú v relevantnom období z licenčných zmlúv, sú zvyčajnými (obvyklými) odmenami, nakoľko za zvyčajné (obvyklé) licenčné odmeny možno považovať len také licenčné odmeny, za aké boli v relevantnom období skutočne udeľované licencie používateľom predmetov ochrany. Protimonopolný úrad nie je

cenovým orgánom, ktorý určí, aké licenčné odmeny sú primerané alebo zvyčajné (obvyklé), výsledkom konania pred Protimonopolným úradom SR je len rozhodnutie o tom, či sa žalobca dopustil správneho deliktu, výsledok správneho konania preto nemá žiadnu relevanciu pre toto súdne konanie, nakoľko rozhodnutie súdu v danej veci nezávisí od otázky, ktorá by na základe podnetu žalovaného bola predmetom konania na Protimonopolnom úrade SR, a to či zo strany žalobcu došlo k zneužívaniu dominantného postavenia podnikateľa pri vydaní jeho sadzobníka. Pre posúdenie dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku je rozhodujúce zistenie výšky obvyklej licenčnej odmeny, t. j. odmeny, za akú v rozhodnom období boli poskytované licencie iným používateľom, a preto pokiaľ licenčná odmena vo výške podľa sadzobníka žalobcu bola dohodnutá s inými používateľmi pri uzatváraní hromadných licenčných zmlúv, na ktoré žalobca poukazuje, možno túto výšku považovať za odmenu obvyklú, výška ktorej je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/187/2021).

37. Ako bezpredmetnú odvolací súd vyhodnotil námietku žalovaného, že v prípade dôkazu porovnávacia štúdia – analýza licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy zo dňa 14.03.2016, sa súd prvej inštancie v rozsudku s týmto dôkazom nevysporiadal, súd prvej inštancie postupoval správne, ak nevyhodnotil a bližšie neskúmal predmetnú analýzu licenčných platieb, ktorú samotní jej autori označujú za štúdiu, pričom uvádzajú, že jej cieľom je analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku uvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom. Táto bola vypracovaná českou súkromnou obchodnou spoločnosťou (P. O. Q., C.) bez účasti jednotlivých organizácií kolektívnej správy práv v Slovenskej republike. Podľa názoru odvolacieho súdu súdy nie sú oprávneným orgánom na posudzovanie a hodnotenie obsahu takéhoto dokumentom. Predmetom sporu pritom nebolo určenie primeranej ceny za výkon kolektívnej správy práv, ale vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené užívanie predmetov ochrany, ktoré spravuje žalobca.

38. Žalovaný v odvolacom konaní tvrdil, že nebolo riadne preukázané vykonanie verejného prenosu z hľadiska počtosti neurčitej verejnosti vo vzťahu k obsadenosti žalovaného s ohľadom na európsku judikatúru. Súd prvej inštancie vychádzal z verejne dostupných údajov o tom, že v relevantnom období sa v izbách ubytovacieho zariadenia G. H. nachádzalo 71 zvukovo-obrazových zariadení. Súdny dvor EÚ v rozsudku C-162/10 vo veci Phonographic Performance (Ireland) Ltd. proti Írsku v rámci prejudiciálnej otázky konštatoval, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. V rozsudku zo dňa 07.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores de Espana (SGAE) c/a Raffael hoteles SA sp. zn. C-306/05 Súdny dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálne otázky uviedol (bod 29 rozsudku), že „Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.05.2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadeniam prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 tejto smernice“. Odvolací súd súhlasí s argumentáciou žalobcu, že ak by žalovaný nerealizoval verejný prenos, neuzatvoril by licenčné zmluvy za používanie iných predmetov ochrany verejným prenosom v roku 2015 s inými organizáciami kolektívnej správy, a to C. a C., uzatvorením ktorých potvrdil existenciu verejného prenosu vo svojom ubytovacom zariadení. Uzatvorením zmluvy so SLOVGRAM žalovaný získal súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovo-obrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto, a uzatvorením zmluvy so C. súhlas autorov a ich nositeľov práv k hudobným dielam, použitiu uvedených typov predmetov ochrany formou verejného prenosu. Treba zdôrazniť, že rozsudok Súdného dvora C-135/10 vo veci Societa Contorsile Fonografici (SCF) Marco del Corso, na ktorý poukazoval žalovaný, rieši verejný prenos v skutkovo odlišnom prípade.

39. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie sa riadne a presvedčivo nevysporiadal s jeho zásadnou argumentáciou predostretou v konaní a jeho rozhodnutie preto považuje za svojvoľné a arbitrárne a v konečnom dôsledku za nepreskúmateľné, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia vyplývajúceho z ust. § 220 ods. 2, 3 CSP, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený či zmatečný. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri posudzovaní dôvodnosti žaloby v časti o zaplatenie 2 811,80 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného

obohatenia v zmysle § 58 ods. 1 písm. i) autorského zákona. Venoval sa kľúčovým okolnostiam prípadu, či je žalobca aktívne legitimovaný na podanie žaloby, či žalovaný poskytuje v izbách svojich hostí televízne prijímače, do ktorých prenáša signál, a teda či je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos a napokon, či žalobcom uplatnená suma bezdôvodného obohatenia zodpovedá obvyklej odmene. Samotná skutočnosť, že žalovaný sa s právnym názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie (napr. I. ÚS 188/06). K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutia súdu sa vyjadril aj Ústavný súd SR, keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom v súvislosti právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v článku 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44). O takýto prípad však v danej veci nejde.

40. Odvolací súd zdôrazňuje, že ani odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Zdôrazňuje, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vyvoláva ich organickú (kompletizujúcu) jednotku (5Cdo 406/2014). Tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je prvým rozhodnutím v spore, nie je možné ho vnímať izolovane, ale v nadväznosti na rozhodnutie súdu prvej inštancie, a to predovšetkým s ohľadom na skutkové zistenia, na ktoré odvolací súd nadväzuje a berie ich za svoje a v súvislosti s ním.

41. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vo výroku I. potvrdil.

42. Ďalšia námietka žalovaného smerovala proti výrokom III., IV., ktorými súd prvej inštancie návrhy žalovaného na prerušenie konania zamietol.

43. Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

44. Podľa § 357 písm. n) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164.

45. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 357 taxatívne vymenúva prípady, v ktorých pripúšťa možnosť podania odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie. Nakoľko citované zákonné ustanovenie neobsahuje prípustnosť odvolania proti uzneseniam súdu prvej inštancie, ktorými v danej veci boli návrhy žalovaného na prerušenie konania zamietnuté, je zrejmé, že zákon proti uvedenému typu súdnych rozhodnutí možnosť odvolania nepripúšťa. Z tohto dôvodu odvolací súd odvolanie žalovaného proti výrokom III, IV rozsudku súdu prvej inštancie s poukazom na ust. § 386 písm. c) CSP odmietol.

46. Odvolacie námietky žalovaného smerovali aj proti výroku V. o trovách konania, keď súd prvej inštancie žalobcovi voči žalovanému priznal s poukazom na ust. § 255, § 256 ods. 1 CSP náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keď dospel k záveru, že žalobca nezavinil zastavenie konania v časti o zaplatenie 1 377,20 eur, keď o tom, že ubytovacie zariadenie nebolo v prevádzke počas celého roka 2015, sa dozvedel až v priebehu konania dňa 20.10.2016, kedy žalovaný prvýkrát uviedol a predložil listinné dôkazy preukazujúce, že Hotel H. prevádzkuje od 19.06.2015, kedy bolo vydané kolaudačné rozhodnutie.

47. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje.

48. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

49. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

50. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

51. Podľa § 262 ods. I CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

52. V civilnom sporovom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok konania, alebo zodpovednosti za zavinenie alebo za náhodu. Zásada úspechu v spore je premietnutá v ust. § 255 CSP a je pre ňu charakteristické, že sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli s tým, že sa jedná o trovy, ktoré sú preukázané, odôvodnené, účelne vynaložené a ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Pomer úspechu (miera úspechu) je základným meradlom pre nárok na náhradu trov. Ak mala strana plný úspech v spore, prizná sa jej celá náhrada trov konania. Pokiaľ mala strana v spore úspech čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. Pomerné rozdelenie trov je jednak odrazom reálneho výsledku sporu a jednak predstavuje prevenciu, aby strany nežalovali viac ako im podľa hmotného práva patrí. Zásadne teda platí, že sa určuje najskôr pomer úspechu a neúspechu v spore a až keď došlo k pomernému rozdeleniu náhrady, vypočítajú sa vynaložené trovy, a to aj u strany, ktorej úspech bol vyšší a má teda nárok na ich náhradu. Ak by bol úspech strán v spore rovnaký (50 % ku 50 %), náhrada sa neprizná žiadnej zo strán sporu.

53. V preskúmvanej veci sa žalobca domáhal od žalovaného zaplata sumy 4 189,- eur s príslušenstvom. Žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 811,80 eur s príslušenstvom, konanie v časti o zaplata bolo zastavené z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom. Žalobca tvrdil, že čiastočné späťvzatie žaloby zavinil žalovaný, nakoľko žalobcovi neoznámil začatie používania predmetov ochrany, preto sa žalobca domnieval že k ich používaniu dochádzalo v priebehu celého roka 2015, keďže žalovaný ani po podaní žaloby ani v podanom odpore túto skutočnosť žalobcovi neoznámil. Žalovaný nesúhlasil so záverom, že zavinil zastavenie konania a dôvodil, že nezodpovedá za to, že žalobca si pred začatím nezistil relevantné skutočnosti o prevádzke hotela v roku 2015 a žalobu podal aj za obdobie kedy hotel neprevádzkoval.

54. Pokiaľ došlo k čiastočnému zastaveniu konania (bez meritórneho rozhodnutia v zastavenej časti), čo je i prípad danej veci, uplatňuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tejto zastavenej časti zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie vyjadrená v citovanom ust. § 256 CSP. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Procesné zavinenie sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska, nakoľko zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí súdneho konania. Pokiaľ jedna z procesných strán zaviní, že konanie muselo byť čiastočne zastavené, pričom o veci nemohlo byť v časti vydané meritórne rozhodnutie, a tým zistené, či bola žaloba v tejto časti podaná dôvodne, vzniká jej zásadne povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania.

55. K tvrdeniu žalobcu, že procesne nezavinil čiastočné zastavenie konania, odvolací súd uvádza, že čiastočné späťvzatie žaloby je dispozitívny procesný úkon, ktorý v civilnom sporovom konaní patrí výlučne žalobcovi. Žalobca ako dominus litis (pán v spore), ktorému svedčí právo podať žalobu vo veci, môže na základe vlastnej úvahy i bez uvedenia dôvodu vziať žalobu v časti späť. Čiastočné späťvzatie žaloby ako procesný úkon je prejavom vôle žalobcu, s ktorým procesné normy spájajú čiastočné ukončenie súdneho konania, teda je takou subjektívnou skutočnosťou, ktorá bezprostredne vedie k čiastočnému zastaveniu konania. Zavinenie zastavenia konania treba posudzovať podľa procesného výsledku a podľa Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 1992, sp. zn. 2 Obo 183/92 uverejneného pod č. R 49/1993, pri späťvzatí žaloby zásadne platí, že zastavenie konania zavinil žalobca, pokiaľ, samozrejme, nejde o zavinenie žalovaného, čo nie je prípad danej veci.

56. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie je tohto názoru, že čiastočné zastavenie konania v danej veci zavinil žalobca, ktorý podal žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu 4 189,- eur s prísl. (za celý rok 2015) a až v priebehu súdneho konania zistil, že žalovaný Hotel H. prevádzkoval až od 01.05.2015 (žalobca vykonal dopyt na E. I. I. v priebehu súdneho konania), z ktorého dôvodu došlo k čiastočnému späťvzatí žaloby za obdobie od 01.01.2015 do 30.04.2015 v rozsahu 1

377,20 eur s prísl., v ktorej časti bolo konanie zastavené. V tejto časti zastavenie konania nesporne zaviniel žalobca a zodpovedá tak za trovy konania v zastavenej časti (§ 256 ods. I CSP).

57. V preskúmvanej veci sa žalobca domáhal od žalovaného zaplata sumy 4 189,- eur s príslušenstvom, žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 811,80 eur s príslušenstvom (úspech žalobcu), konanie v časti o zaplata 1 377,20 eur s prísl. bolo zastavené (procesný úspech žalovaného). Úspech žalobcu v tomto súdnom konaní tak predstavuje 67,12% (4 189 eur s prísl. – 1 377,20 eur s prísl.), úspech žalovaného predstavuje 32,88 % (4 189 eur – 2 811,80 eur s prísl.). Celkový úspech žalobcu v spore tak predstavuje 34,24 % (67,12 % - 32,88 %). Žalovaný zodpovedá v tomto rozsahu za trovy prvoinštančného konania, ktoré žalobcovi v tomto súdnom konaní vznikli s poukazom na ust. § 255 ods. 2, § 256 ods. I CSP.

58. Z týchto dôvodov odvolací súd odvolanie žalovaného proti výroku o trovách konania považoval za dôvodné a zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku V. o trovách prvoinštančného konania tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 34,24% (§ 262 ods. I CSP).

59. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Žalobca bol úspešný vo výroku I. (rozsudok súdu prvej inštancie bol vo výroku I. potvrdený) a žalovaný bol úspešný v časti výroku V. (rozsudok súdu prvej inštancie bol vo výroku V. zmenený), odvolanie žalovaného proti výrokom III., IV. odmietnuté, preto odvolací súd pri čiastočnom úspechu každej zo sporových strán v odvolacom konaní vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

60. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).